

Leona nevyhrála nic.

Kousala se do rtu a dělala, že jí to nevadí a naprosto nevadí a co by jí na tom mělo vadit.

Před rokem na literární soutěži Ladění, kam se vypravila s nejistotou, zda má právo jet mezi mladé Autory, tam tehdy dostala na soutěži cenu. Teď, teď však... no víte, čekali jsme od vás víc. Vaše poezie jaksi, ehm, není špatná, ale...

Leona si večer v baru rekreačního zařízení Pokrok v Rudce na Halasovsku dala vodku a přimazávala jí pivem. Hodlala si pořídit festovní opici a počala na tom pilně pracovat. Aby nepila sama (protože to už fakt dělaj jenom zoufalci), přizvala si k tomu Jirku Juříčného, kterému se líbila a věděla to, a který taky ničehož nevyhrál. Oba se vyztužovali alkoholem a pomlouvali zbaběle za zády literární kritiky (obecně), porotce literární soutěže (adresně) a vyznamenané autory (festovně a velmi konkrétně). Leona se, jak jí alkohol lezl do palice, posléze uvolnila.

„Možná je to znamení, Juro, víš,“ řekla smutně a řihla. „Že už bych měla s tím psaním skončit. To už pro mě není. Zestárla jsem. Básničky... na prd.“

„Neblbni, copak ty jseš stará?“

„Šestadvacet, to už je dost. Člověk by si to měl umět přiznat. Ztěžkl mi zadek, zblblá jsem. A píšu v důsledku toho samé sračky.“

Napila se piva a zamotala se jí hlava. Naklonila se

k Jirkovi tak blízko, až cítil, jak z ní táhnou právě konzumované alkoholy.

„Za velkou, fakt velkou poezii, Juro, za tu se platí životem. A já jsem taková hnida, viš, já ani kdybych chtěla, tak já už ani nemám čím zaplatit.“

Jirí Juříčný do sebe obrátil vodku a obrátil list. „Jseš vdaná... třeba budeš mít jiný starosti... ale ty tvoje básně jsou dobré... některý určitě.“

„Neutěšuj mě!“

„Ale jo, třeba ta o tom městě s andělama, jak mají bílý vlasy. Nebo ta o tom, v té modré barvě, vo tom vlaku.“

„Děkuji,“ zahuhlala přece jen trochu potěšená Leona a škytla. „Je mi ne-vol-no.“

Slezla z barové stolice a obtížně vyvažovala rovnováhu. „Člověk chlastá, aby mu bylo volno, a potom je mu co? Je mu ne-vol-no.“

„Myslím to sbalíme, že jo?“ navrhl Jirka, a tak zaplatili. Každý svoje, přestože J. J. Leoně nabízel, že to zatáhne, L. V. odmítla, ostatně jako vždycky.

„Já si svoje platím sama,“ huhlala a krkala, jak se jí zvedal žalud.

Pak se odporoučela na pokoj, který sdílela s dalšími dvěma literátkami. Spaly, byly tři ráno, a tak se Leona opatrně, potichu a potmě propracovávala ke svému loži.

„Skončím s tím se všim,“ zamumlala nakonec polohlasem do tmy, „básně posrany,“ a snažila se ležet na zádech, aby se jí žaludek tak kysele nezvedal.